

CHIẾC ROLEX ÂN NGHĨA

Dakao ngày 30/10/1971

Kính gửi Thiếu úy Bùi Dương Uy KBC 6757

Anh Uy ơi! Anh chết thật rồi hả anh Uy! Cho đến bây giờ em vẫn chưa tin là anh đã chết. Chết gì mà dễ quá vậy? Chết gì vô lý vậy hả anh?

Tối hôm qua em đem cái đồng hồ Rolex đến nhà thì cậu anh cho hay anh vừa tử nạn ở Qui Nhơn ngày 24/10/1971, máy bay do Thiếu úy Nguyễn bạn anh, lái bị trục trặc sao đó, đâm vào núi Chúa. Toán trực thăng cấp cứu, đã tìm được xác anh, hiện giờ anh đang nằm ở nhà xác Quân Y Viện Qui Nhơn. Mọi anh hay tin, xúc động đến ngất xỉu, vừa được chở vào nhà thương.

Trời! Thật không ngờ, cuộc sống con người lại kết thúc bất ngờ và thảm khốc đến như vậy!

Em đứng khựng như chôn chân ở trước cửa nhà. Trên mặt tủ chè giữa nhà, tấm hình bán thân của anh, đặt trước tượng Thánh Giá, hai ánh nến lung linh. Cặp mắt anh... Trời ơi! Em sợ quá, cặp mắt trong tấm hình sao mà tinh anh đến thế! Anh nhìn em chăm chăm. Em chợt giật mình thảng thốt nhớ đến chiếc đồng hồ Rolex đang cầm nơi tay, lũ quái trong băng “Batman Dakao” cướp giật của anh hôm thứ bảy, chúng nhờ em đem hoàn trả lại anh.

Nhưng... anh không còn nữa, chỉ còn cậu anh đứng giữa căn phòng vắng lặng. Gương mặt ông hốc hác trông thật thiếu não, cặp mắt như thất thần, chắc ông không nhìn thấy di vật quý giá của anh trong tay em.

Không hiểu sao lúc ấy em lại không trao luôn chiếc đồng hồ Rolex cho cậu anh cho rồi! Em bỏ vào túi, lẳng lẳng quay đi. Hình như em đã khóc.

Anh Uy, anh có nghĩ rằng việc xui xẻo mất đồng hồ, đã là điềm báo trước cái chết bi thảm của anh không? Anh có nghĩ rằng, mình sẽ không bao giờ cần đến đồng hồ nữa? Thời gian đâu còn nghĩa gì với anh bây giờ anh nhỉ! Bây giờ, với anh, tất cả đều là hư vô. Trong cái hư vô bất tận, thế giới của thần linh, đã có linh hồn anh, tấm linh hồn tuyệt đẹp và thánh thiện.

Đã đành anh hoàn toàn trút bỏ vật chất. Song em vẫn ân hận rằng, khi chết trên tay anh không còn chiếc Rolex này. Chiếc đồng hồ mà lũ quái Batman Dakao coi là một kỷ vật vô cùng quý giá.

Lũ chúng không bao giờ quên được ngày anh đem nó đến tiệm Chăm Đồ Bình Dân cầm lấy 40,000đ đưa cả cho băng Batman Dakao để lo chôn cất gia đình thằng Mọi Cà Chua – Bố Mẹ và hai đứa em nó bị pháo kích chết hồi Mậu Thân. Ngay thằng Mọi Cà Chua cũng không ngờ anh thương nó đến thế.

Hằng ngày mỗi buổi sáng nó đều đến đánh giày cho anh trước khi đi làm, và tối thì đến nhà bỏ báo. Nó kể chuyện, có một lần nó khều cái bật lửa Zippo của anh, bị anh chộp được, anh nổi nóng đã gài cho nó hai cái bạt tai.

Vậy mà hôm thấy nó mang hai cái khăn trắng đại tang, cặp mắt ngấn lệ sung húp, quỳ sụp xuống đánh giày cho anh, khi hỏi và biết gia đình nó vừa bị pháo kích chết sạch, anh đã khóc lên rung rức với nó. Rồi bất ngờ anh đi cầm đồng hồ lấy tiền cho nó.

Anh biết không! Thằng Mọi Cà Chua và cả băng Batman Dakao đã ngẩn ngơ trước nghĩa cử từ thiện và cao đẹp của anh, tụi nó họp băng lại tìm cách đáp lễ anh, và chúng đã hành động theo thể thức đặc biệt du đấng.

Thằng Út Ghẻ bám anh suốt hai buổi chiều ở Thanh Thế “choọc” cho được cái bóp, lục tìm thấy tấm giấy cầm đồ, rồi lại bí mật nhét bóp vào túi anh. Anh coi tụi nó nghề chưa!

Trong suốt ba tháng, băng tụi nó cặm cụi đánh giày, bán báo, bán kem, v.v. cô dòn tiền chuộc lại cái Rolex. Nhưng rốt cuộc chỉ gom góp được có 20 ghim thành thử không thực hiện được ý định đó. Thật ra nếu muốn có bốn, năm mươi ghim một cách phi pháp, đối với chúng chẳng khó khăn gì. Chỉ túa ra “mỗi” một bữa là dư đủ, song chúng đã không làm vậy, mà quyết tâm “làm ăn lương thiện” để đáp lại tấm lòng vàng từ thiện của anh.

Hôm thằng Mọi Cà Chua giỗ trăm ngày gia đình nó, anh được mời tới dự và đã phải kinh ngạc khi chúng đưa trả lại tấm giấy cầm đồ, và đã phải kinh ngạc khi chúng đưa trả lại tấm giấy cầm đồ kèm 20 xấp, anh liền từ chối số tiền đó, và vì thế, băng “Batman Dakao” càng kính mến anh hơn.

Vài ngày sau anh đi chuộc lại cái đồng hồ, và đã đồng ý cho băng tụi nó khắc vào mặt sau câu kỷ niệm “Ghi ơn đại ân nhân Batman Dakao”.

Thế mà trước khi chết, anh lại bị chính một quái Batman Dakao tước mất cái Rolex ân nghĩa này. Anh Uy biết thằng chó nào thủ phạm không? Thằng Chín Chìa Vôi đây anh! Nó là anh bà con của thằng Mọi Cà Chua, thế mới khôn nạn, dã man, tàn bạo, vô nhân đạo, ác ôn côn đồ chứ!

Nhưng, thưa anh... quả đó là một sự ngẫu nhiên, một ngẫu nhiên vô cùng bi thảm.

Đề em kể anh nghe: Chiều hôm thứ sáu 22/10/1971 thằng Mọi Cà Chua ngồi đếm báo ở rìa đường Lê Lai, một chiếc xe du lịch ào qua đụng tung nó lên lề, máu họng trào ra ngất liền tại chỗ. Khốn khổ! Thân phận nó mồ côi mồ cút, như anh biết đó! Bà con thân thích chẳng còn ai ngoài thằng Chín Chìa Vôi. Thằng Chín khóc nức nở đưa em vào bệnh viện, trong túi không có lấy một đồng bạc. Rồi chẳng hiểu cách nào mà nó đớp được cái Rolex.

Vừa nhìn thấy là em biết ngay của anh. Giận quá, em chửi toáng lên:

– Tiên sư nhà mày! Cái thằng Chìa Vôi! Bộ hét “địa mập” rồi sao mà nhè ngay Bó Ân Nhân của băng, mày “luong” cái “đồng” này.

– Ủa! Sao lạ vậy cà! – Chín Chìa Vôi trợn mắt. Mày nói gì? “Đồng” này của “khúra” nào?

Em lật mặt sau đồng hồ dí hàng chữ khắc kỷ niệm vào sát mặt Chín Chìa Vôi, hét lên:

– “Khúra” nào à! Anh Uy đây nè! Bó Ân Nhân nhà mày đẩy con ạ.

– Úi cha! – nó sững sờ, bứt tai bứt tóc. Tổ trác tao rồi! Hèn chi tao thấy cái lưng trông quen quen.

Cơ khổ! Tính thổi bay một quẩn kiếm “địa” cứu sống thằng Mọi, dè đâu lại gặp anh Uy. Rồi nó năn nỉ với em:

– Thôi tao nhờ mày, bằng mọi cách đem trả lại ảnh dùm tao, bữa nào thằng Mọi nó khỏi, anh em tao sẽ đến lấy ảnh xin lỗi.

Em đã nhận lãnh chiếc đồng hồ. Nhưng em không giúp được nó theo ý muốn, vì anh đã chết rồi. Anh Uy yêu quý của chúng em ơi! Sao sự việc xảy ra lại bất ngờ và bi thảm đến thế nhỉ. Bi thảm thêm nữa là khi em cầm cái Rolex trở về thì thằng Mọi Cà Chua đang hấp hối, trong tay Chín Chìa Vôi, chung quanh đủ mặt băng Batman Dakao, em về hơi trễ, song em còn nghe được một câu của thằng Mọi, nó nói với băng:

– Anh Uy... muốn chúng mày làm ăn lương thiện, tao cũng chán cái nghề ăn trộm ăn cướp rồi... có lẽ tao chết... tao xin chúng mày nghe lời anh Uy, nghe lời tao... từ nay... bỏ... bỏ hẳn.

Giọng nó nói thều thào không còn nghe rõ, song khi em giơ cái đồng cái đồng hồ ra, mắt nó vụt sáng lên, nó lấp bắp mấy tiếng:

– Anh Uy! Anh Uy!...

Rồi nó đi theo anh luôn!

Anh Uy ơi! Bây giờ thì em đang khóc thật đây. Không biết em khóc vì anh hay vì thằng Mọi, nhưng có điều chắc chắn, tâm hồn em bỗng thấy bình tĩnh lạ thường. Em có thể đoán chắc với anh là tội Batman Dakao, từ nay có ai vút “đồng” ra giữa đường cũng sẽ không có thằng nào “lương” nữa.

Tội nó đã thề độc trước thi hài thằng Mọi Cà Chua là “làm ăn lương thiện”, lời thề như dao chém cột, anh cứ tin đi!

Còn cái Rolex của anh... Anh ơi! Em đã mại được 30 xín, số tiền này vừa đủ để tội Batman chôn cất thằng Mọi.

Anh Uy ơi! Hôm nay em lên An dưỡng Viện Biên Hoà thăm mộ anh, em sẽ đốt lá thư này để gửi nó về thế giới thần linh cho anh, em biết không bao giờ anh giận tội em, anh luôn luôn thương chúng em, và nếu anh chứng kiến được lời thề độc của Batman Dakao, hẳn anh sẽ hài lòng và mỉm cười rất tươi nơi chín suối.

Vĩnh biệt anh. Em của anh.

Tái bút: Anh Uy ơi! Bằng “Batman Dakao” xin em biên tên thánh Phê-rô của anh để tội nó nhớ và cầu nguyện mãi mãi cho Linh hồn Anh. Em đã phải dậy chúng nó “làm dấu” và đọc một kinh ngắn: “Chúng tôi cậy vì danh Chúa nhân từ cho Linh hồn Phê-rô được lên chốn nghỉ ngơi, hằng xem thấy một Đức Chúa Trời, sáng láng vui vẻ vô cùng. Amen.” – Vĩnh biệt anh một lần nữa. Em của anh.

(Chuyện trên đây, là chuyện có thật, Tác giả Trần Quốc Bảo viết năm 1974 tại Sài Gòn, dựa theo lời tường thuật của các em trong băng bụi đời “Batman Dakao”).

Bài này đã được đăng trong Tuần báo Thiếu Nhi/1974 – chủ nhiệm nhà văn Nhật Tiến)

Trần Quốc Bảo

Nguồn: Internet eMail by **Trần Quốc Bảo** chuyển